

Ito ang Aking Kuwento

Kumusta mga kasama. Kaya gusto kong ibahagi ang kwento kung paano nabuo ang aklat na Rapture Puzzle at ang kaunting patotoo ko sa inyo. Ipinanganak ako sa pamilyang Moses noong taong 1973, nang maging legal ang aborsyon sa Estados Unidos at nagsimulang patayin ang mga sanggol, tulad ng pagsilang ni Moses noong panahong pinapatay ang mga sanggol na lalaki sa kanilang bansa. Ang pangalang ibinigay sa akin ng aking mga magulang ay Renee, na nangangahulugang "muling isinilang".

Lumaki ako sa isang Kristiyanong tahanan. Noong ako ay bata pa, mga 4 o 5 taong gulang, may naririnig akong boses na tumatawag sa akin nang 3 beses. Sa bawat pagkakataon, pupuntahan ko ang aking ina at tatanungin siya kung ano ang kailangan niya, at sa bawat pagkakataon ay sasabihin niya sa akin na hindi niya ako tinatawag. Sabi niya, baka may tumatawag sa akin sa labas, kaya pumunta ako para tingnan, pero walang tao roon at alam kong nanggagaling ang boses sa loob ng bahay at si nanay lang ang tao sa bahay. Pagkalipas ng ilang taon, ikinuwento sa akin ng aking guro sa Sunday School ang kwento ni Samuel at kung paano siya tinawag ng Panginoon nang 3 beses at sa bawat pagkakataon ay inakala niyang si Eli ang tumatawag sa kanya, ngunit ang Panginoon mismo ang tumatawag sa pangalan ni Samuel. Sinabi ko sa aking guro sa Sunday School na nangyari rin sa akin ang parehong bagay at ang tugon niya sa akin ay, "Marahil ay may espesyal na tawag ang Panginoon sa iyong buhay, tulad ng ginawa ni Samuel." Naaalala ko rin noong bata pa ako na narinig ko na ang Panginoon ay makikipag-usap kay Moises bilang isang kaibigan at naaalala ko ang matinding selos at ang aking labis na pagnanais na sana ay makipag-usap din sa akin ang Panginoon bilang isang kaibigan.

Tumalikod ako sa Kristiyanismo sa edad na 12 at naging napaka-rebelde at puno ng galit at pagkamakasari. Kinamuhian ko ang Kristiyanismo dahil sa turo ng Panginoon tungkol sa pagpapatawad sa mga tao at "iharap ang kabilang pisngi," na sa palagay ko ay para talaga sa mga mahina at wala akong puwang para maghiganti sa mga nanakit sa akin. Sa totoo lang, binu-bully ako at gusto kong ipagtanggol ang aking sarili, ngunit pakiramdam ko ay hindi ako pinapayagan ng Kristiyanismo na gawin ito kaya hinayaan ko ang mga tao na bugbugin ako nang hindi man lang itinataas ang daliri para ipagtanggol ang aking sarili. Kalaunan ay napuno ako ng poot kaya kinamuhian ko pa ang sarili kong buhay at gusto ko na itong wakasan. Dalawang linggo bago ang aking planong pagpapakamatay, may narinig akong nagsasalita tungkol sa kawalang-hanggan at natakot akong gumugol ng walang hanggang pagdurusa sa impyerno. Sumigaw ako sa Diyos na bigyan ako ng isang dahilan para mabuhay nang sa gayon ay hindi ko na lang patayin ang aking sarili, ngunit sinabi ko sa Kanya na ayaw kong maging Kristiyano dahil ayaw kong magpatawad sa mga taong nanakit sa akin at maging mabait sa mga taong masama sa akin. Sinabi ko sa Diyos na kung bibigyan Niya ako ng isang bagay na mapagkakatiwalaan ko sa buhay, na kapag ako ay tumanda na at malapit nang mamatay, ako ay magiging isang Kristiyano upang magkaroon ako ng

buhay na walang hanggan at hindi mapunta sa impyerno. Sa sandaling sinabi ko iyon, naramdaman ko ang isang mainit na presensya na pumasok sa akin at nakaramdam ng mga balahibo sa aking buong katawan. Parang may yumakap sa akin at naramdaman kong mahal ako. Narinig ko ang isang boses na nagsasabi ng pangalan ko at sinabing mahal nila ako. Alam kong hindi iyon maaaring sarili kong boses dahil hindi ko talaga mahal ang aking sarili. Umuwi ako at nagsimulang makipag-usap sa boses na ito at magtanong at sinagot ng boses ang bawat tanong ko. Sa wakas ay natagpuan ko na ang lagi kong hinahanap – ang pakikipagkaibigan sa Diyos. Nagsimula ito noong ako ay 13 taong gulang pa lamang, at lumago sa isang tunay na pag-ibig sa aking Lumikha. Ako ngayon ay isang Kristiyano nang halos 40 taon at nasa full-time na ministryo nang halos 30 taon. Mayroon akong isang kahanga-hangang asawa at 5 kahanga-hangang anak na pawang nagmamahal kay Hesus.

Ang aking relasyon sa Panginoon ay gumabay sa akin sa maraming desisyong nagawa ko sa buong buhay ko. Ang pakikinig sa Kanyang tinig at pagsunod sa Kanyang sinabi ay nagdala sa akin sa kinaroroonan ko ngayon. Maaari akong magbigay ng maraming halimbawa kung paano ako kinausap ng Panginoon na gumawa ng isang bagay at sumunod ako at ito ay humantong sa dakilang gantimpala o kung paano Niya sinabi sa akin na may mangyayari at nangyari ito nang eksakto tulad ng Kanyang sinabi, o kung paano Niya ako ginabayan na gumawa ng isang bagay o hindi gumawa ng isang bagay at ito ay naging tamang desisyon. Hindi ko masasabi sa iyo ang anumang mga pangyayari kung saan Siya ay nagsalita sa akin at hindi ito totoo o ginabayan ako sa paggawa ng isang kakila-kilabot na desisyon na aking pinagsisihan kalaunan. Palagi Niya akong ginagabayan sa lahat ng katotohanan at itinutuwid ang aking landas habang sinusunod ko ang Kanyang tinig.

Noong ako ay nasa hayskul, napakagaling ko sa matematika. Kasama ako sa Math Academic Games Team at nanalo ang aming koponan sa State Championship, na nagbigay sa akin ng buong scholarship sa aming lokal na kolehiyo. Ang aking guro sa matematika ay napili bilang Guro ng Taon para sa buong estado. Isa pang guro sa matematika na nakasama ko noong hayskul ang nagsabi sa akin na ako ang pinakamahusay na estudyante sa matematika na kanyang tinuruan at mariin akong hinikayat na gumawa ng isang bagay gamit ang aking mga kasanayan sa matematika sa aking karera. Ngunit ang puso ko ay maging isang misyonero at maabot ang mga taong hindi pa naaabot sa mundo, kaya nagpasya akong isuko ang aking buong scholarship sa tuition at mag-aral na lang sa Bible College. Binanggit ko ito dahil gusto kong magbigay ng kaluwalhatian sa Diyos, na nagbigay sa akin ng mga kakayahang ito sa matematika upang maunawaan ko ang palaisipan at ang "pagpapaikli ng mga araw" ng Dakilang Kapighatian na binanggit ni Hesus sa Mateo 24.

Kaya gusto kong ibahagi sa inyo ang nangyari noong Disyembre 2000 na humantong sa aking pagsulat at pagtatapos ng Rapture Puzzle Book. Ang aklat na ito ay isang patuloy na gawain at sinimulan ko itong isulat noong 2012, Kaya inabot ng mahigit 13 taon bago natapos. Nagdaragdag pa rin ako ng maliliit na seksyon sa libro habang patuloy na ipinapakita sa akin ng Panginoon ang mga bagay-bagay. Nagsimula akong mag-aral at magsaliksik noong Enero 2001 kaya inabot ako ng mahigit 25 taon para mailagay ang lahat ng piraso ng puzzle sa tamang lugar.

Gayunpaman, noong Disyembre 2000. Dito nagsimulang ibigay sa akin ng Panginoon ang mga piraso ng puzzle. Noong panahong iyon, wala akong ideya na binibigyan Niya ako ng mga piraso sa isang puzzle at sa Pebrero 2013 ko pa iyon tuluyang naunawaan. Sa loob ng 12 taon, labis akong nalito at parang niloko ako ng Panginoon dahil hindi ko maintindihan na binibigyan lamang Niya ako ng mga piraso ng puzzle na magkakasama-sama upang tumukoy sa mga partikular na petsa para sa mga kaganapan ng rapture at Ikalawang Pagparito ni Kristo sa mundo. Mula Disyembre 2000 hanggang Disyembre 2012, inakala kong ipinapakita sa akin ng Panginoon ang petsa ng rapture at hindi ko namalayan na binibigyan lamang Niya ako ng mga piraso ng isang malaking puzzle na kalaunan ay magkakaugnay.

Kaya, noong Disyembre 2000, lumapit sa akin ang Panginoon habang ako ay nananalangin at sinabi sa akin na Siya ay darating sa akin tulad ng pagdating Niya kay Solomon at bibigyan Niya ako ng isang bagay. Sinabi Niya sa akin na mag-isip nang mabuti bago ako magdesisyon dahil ibibigay Niya sa akin ang anumang hingin ko sa Kanya. Matapos pag-isipan nang ilang panahon kung ano ang hihingin, bumalik ako sa Kanya dala ang aking 2 pinakamalaking hangarin. Ang una ay kapag ako ay humarap sa Kanya sa Araw ng Paghuhukom, na ako ay tatayo sa harap Niya nang may dalisay na puso at na Siya ay malulugod sa kung paano ko ipinamuhay ang aking buhay. Ang pangalawa kong pinakamalaking hangarin ay gamitin Niya ang aking buhay upang maabot ang milyun-milyong tao para sa Kanyang Kaharian. Hindi ako makapagdesisyon kung aling hangarin ang mas dakila hanggang sa naisip ko ang talata na nagsasabing maaari mong makamit ang buong mundo ngunit mawala ang iyong sariling kaluluwa. Naisip ko na maaaring posible para sa akin na manalo sa mundo para kay Cristo at sa proseso ay mawala ang aking sariling kaluluwa. Kaya sinabi ko sa Panginoon na kung isa lang ang pipiliin ko, ito na ang una. Sinabi Niya sa akin na matalino akong pumili.

Pagkatapos ay tinanong Niya ako, “Kung ikaw ang pinakamababa sa Aking Kaharian magpakailanman at kung ang lahat sa buong kawalang-hanggan ay nag-iisip na napakaliit sa iyo, ngunit kung Ako'y nalulugod sa iyo, ayos lang ba iyon sa iyo?” Napakahirap sagutin ang tanong na iyon para sa akin dahil gusto kong maituring na dakila sa Kanyang Kaharian at ayaw kong may humahamak sa akin, lalo na sa buong kawalang-hanggan. Ngunit napagtanto ko ang tunay na mahalaga ay ang Panginoon ay nalulugod sa akin at hindi mahalaga kung may iba pa. Kaya, sa wakas ay sinabi ko sa Kanya, “Oo, ayos lang sa akin iyon.”

Di-nagtagal matapos itong mangyari, nanaginip ako tungkol sa aking lola na namatay mga 9 na taon na ang nakalilipas. Napakalapit ko sa kanya at malaki ang impluwensya niya sa buhay ko. Ang panaginip ay totoong-totoo at parang buong gabi ko siyang kinausap at kinausap. Pagkagising ko, ang puso ko ay napakasaya na parang talagang kasama ko siya. Ang isang bagay na madalas naming ginagawa nang magkasama ay ang pagbubuo ng mga puzzle. Mahilig siyang gumawa ng mga puzzle. Hindi ko masyadong gusto ang mga puzzle noon, pero gustung-gusto ko lang na makasama siya kaya sasamahan ko siya sa mga malalaking puzzle na aabutin ng ilang linggo bago matapos. Ang pagmamahal ko sa mga puzzle ay nagsimula noong maraming oras na pinagtatrabahuhan namin ang mga ito nang magkasama. Hindi ko alam noong panahong iyon na malapit na akong bigyan ng Panginoon ng pinakadakilang puzzle sa lahat ng panahon na mabubuo at malapit na Niya akong

bigyan ng unang piraso ng puzzle na iyon.

Di-nagtagal pagkatapos ng panaginip, kinausap ako ng Panginoon at sinabing Enero 1 ay kumakatawan sa Pista ng mga Trumpeta ng mga Hentil at simula ng Bagong Milenyo. Hindi ako masyadong mahilig sa propesiya ng Bibliya, ngunit narinig ko na ang tungkol sa Pista ng mga Trumpeta at alam kong itinaturo ng ilang Kristiyano na ang rapture ay magaganap sa Pista ng mga Trumpeta, kaya naisip ko kung sinasabi sa akin ng Panginoon na ang rapture ay magaganap sa Enero 1, na ilang araw na lang ang layo. Tuwang-tuwa ako. Walang nangyari at naisip ko kung ano ang ibig Niyang sabihin. Noong Enero 4, bandang ala-una ng madaling araw, kinausap ako ng Panginoon at sinabi ang mga salitang ito: “Ikaw ay magiging katulad ni Juan Bautista at magsusulat ng isang bagay na makakatulong na iligtas ang milyun-milyong tao mula sa darating na panlililang. Kung paanong ang Aking tinig ay parang isang trumpeta at ang huling araw ng Paglikha na Aking sinabi ay ang ikaanim araw, gayundin sa pagtatapos ng ikaanim na araw at pagsisimula ng ikapito, tutunog ang huling trumpeta. Hintayin ninyo Akong dumating sa inyo sa pagtatapos ng ikaanim na araw.” Naaalala ko ang paggising ko sa aking asawa at pagsasabi sa kanya ng sinabi sa akin ng Panginoon. Pagkatapos ay bumaba ako at tinawagan ang aking mga magulang at kapatid na babae na nakatira sa Amerika at sinabi sa kanila ang sinabi ng Panginoon. Labis akong nabighani. Naaalala ko ang pakiramdam na katulad ni Maria, nang magpakita sa kanya ang anghel at sabihin sa kanya na isisilang niya si Hesus, ang Anak ng Diyos. Naisip ko, bakit ako pinili ng Panginoon? Hindi ako isang espesyal na tao, isang ordinaryong tao lamang. Hindi lamang ako binibigyan ng Panginoon ng unang hangarin ng aking puso kundi pati na rin ang pangalawa. Gagamitin Niya ako upang tumulong sa pagliligtas ng milyun-milyong tao.

Sumulat ako ng liham at ipinadala ito sa maraming ministeryo ng propesiya sa katapusan ng panahon at mga taong kilala ko, at sinabi ko sa kanila na ang rapture ay magaganap sa katapusan ng Enero 6 o simula ng Enero 7. Ipinapalagay ko na iyon ang sinasabi sa akin ng Panginoon at kahit papaano sa pamamagitan lamang ng pagsulat ng liham na iyon, milyun-milyong tao ang makikilala ang Panginoon. Wala akong ideya noon na binibigyan lang Niya ako ng mga piraso ng puzzle at sinisimulan ako sa isang 25-taong paglalakbay. Naghintay ako noong ika-anim ng Enero at nagkaroon ng magandang pakikipag-usap sa Panginoon. Naaalala kong sinabi ko sa Kanya bago maghatinggabi na nagsisimula na akong antukin at tinatanong kung kailan Siya darating. Sinabi Niya sa akin na maghintay lang nang kaunti. Ilang minuto pagkatapos ng hatinggabi, nakatingin ako sa bintana na nakaupo sa aking sofa nang biglang nanginig nang malakas ang buong katawan ko. Tumagal ito nang mga isang minuto o higit pa. Bigla itong nagsimula at biglang natapos. Ang una kong naisip ay marahil ang mga patay kay Cristo ay nabuhay na mag-uli at ngayon ay malapit na tayong ma-rapture. Tinanong ko ang Panginoon kung ano ang pagyanig at sinabi Niya sa akin na maghintay lang. Pagkalipas ng isang minuto o higit pa, muling nanginig nang malakas ang aking katawan. Sa pangalawang panganginig na ito, nagsimulang manginig ang aking bibig, tulad ng pakiramdam na nararamdaman mo kapag natutulog ang iyong paa, ngunit ang pakiramdam ay nasa aking bibig, at lalo na sa paligid ng aking mga labi. Tinanong ko ang Panginoon kung bakit nanginginig ang aking mga labi at sinabi Niya na ito ay kumakatawan sa kung kailan **Nakita ni Isaia ang Panginoon** at ang mga baga ay dumampi sa kaniyang mga labi at **ang kanyang**

kasalanan ay nabayaran na Biglang tumigil ang pagyanig. Nabigla ako at napaisip kung ano ang ibig sabihin nito. Naisip ko kung nangyari lang ba ang rapture at naiwan ako. Napakarami kong tanong. Naramdaman kong niyakap ako ng Panginoon at parang niyakap Niya ako. Tiniyak Niya sa akin ang Kanyang pagmamahal para sa akin at sinabi sa akin na kailangan kong pag-aralan ang mga kapistahan ng mga Hudyo at maaari na akong matulog.

Inakala kong ipapaliwanag Niya sa akin ang lahat kinabukasan kaya natulog ako at nakatulog. Dumating at lumipas ang sumunod na araw nang walang paliwanag. At lumipas ang bawat araw nang halos 12 taon nang walang paliwanag. Alam ko ang sinabi ng Panginoon at pinag-aralan ko ang mga kapistahan at sinubukan kong intindihin ang lahat, ngunit hindi ko magawa. Pakiramdam ko ay nag-iisa ako at nalilito sa loob ng 12 taong iyon at patuloy akong sinasabihan ng Panginoon na maghintay at balang araw ay masasagot ang lahat ng aking mga katanungan at mauunawaan ko ang lahat. Ang tanging nangyari talaga sa loob ng 12 taong iyon ay ang pagsalakay sa Simbahan ng Kapanganakan noong tagsibol ng 2002, 1290 araw bago ang Araw ng Pagbabayad-sala noong 2005. Ipinakita sa akin ng Panginoon na ito ang kuta ng templo na nilapastangan ng mga armadong pwersa at ito ang banal na lugar na tinutukoy ni Hesus sa Mateo 24. Alam ko na balang araw, ang kasuklamsuklam na nagdudulot ng pagkatiwangwang ay magaganap doon. Bukod doon, alam ko ang ikapitong... Mahalaga ang araw na iyon at natuklasan ko rin na nabubuhay tayo sa katapusan ng 6000 taon mula noong Paglikha, handa nang simulan ang Bagong Milenyo. Hindi ko pa rin alam noon na ang lahat ng mga bagay na ito ay mga piraso lamang sa isang palaisipan.

Nagsimulang magsalita muli sa akin ang Panginoon tungkol sa mga bagay na ito noong Hulyo 2012, nang tanungin Niya ako kung handa na ba akong sumayaw kasama Niya. Dinala niya ako sa ikapitong araw ng mga Tabernakulo. Sa panahong ito ng Agosto ng 2012 nang simulan ko ang aking YouTube channel. Mulí, inakala kong sinasabi Niya sa akin na ang rapture ay mangyayari sa ikapitong araw. araw ng mga Tabernakulo. Nang hindi nangyari, nagalit ako at tinanong ang Panginoon kung bakit Niya ako niloloko. Pagkatapos ng ilang araw na galit at nasaktan, bumalik ako sa Panginoon at sinabi sa Kanya na humihingi ako ng paumanhin sa aking masamang ugali at humingi ng tawad sa Kanya. Tinanong Niya ako kung handa na ba akong magpatuloy. Nabigla ako. Akala ko tapos na ako at isa lamang itong uri ng pagsubok upang makita kung susundin ko Siya kahit na tila niloloko Niya ako. Kaya sinabi ko sa Kanya na oo, handa na akong magpatuloy – hindi pa rin alam na ang lahat ng mga bagay na ito ay mga piraso ng palaisipan na ibinibigay Niya sa akin na kalaunan ay magkakaroon ng katuturan makalipas ang ilang taon. Ang susunod na petsa na itinuro Niya sa akin ay ang ikapitong araw ng Hanukkah. Sigurado akong mahuhulaan mo na – walang nangyari sa araw na iyon. Pero sa oras na ito, nagsisimula ko nang maramdaman na may paparating na mangyayari.

Noong Pebrero 14, 2013, pumunta ako sa aking ministry center at may pumasok sa aking opisina at binigyan ako ng regalo. Sabi nila may dumaan lang daw at hiniling na ibigay sa akin ang regalo. Isa sa mga anak kong babae ay kasama ko sa opisina at tinanong kung ano sa tingin ko iyon. Bigla ko na lang sinabi, "Isa

itong palaisipan." Hindi ko alam kung paano ko nalaman iyon, pero pakiramdam ko ay isa itong palaisipan, kahit na hindi pa ako nabigyan ng palaisipan noon bilang regalo. Binuksan ko ito, at totoo nga, isa itong palaisipan. Naisip ko, kakaiba iyon. Walang pangalan. Walang ideya kung kanino ito galing. Umuwi ako at binuo ito sa loob lamang ng ilang oras. Ito ang pinakakakaibang palaisipan na nagawa ko na walang mga piraso sa sulok o piraso sa gilid at lahat ng mga piraso ay iba-iba ang hugis at laki. Ang ilan sa mga piraso ay malalaki at ang iba ay maliliit. Isa itong magandang palaisipan at habang tinitingnan ko ito, naramdaman ko ang presensya ng Panginoon. Naalala ko ang aking lola at ang panaginip ko. Napagtanto kong Araw ng mga Puso noon. At doon ko napagtanto na isa lamang pala itong palaisipan at isa-isang ibinibigay sa akin ng Panginoon at na balang araw, lahat ng ito ay magkakaugnay at magkakaroon ng perpektong katuturan.

Sa parehong buwan ng Pebrero 2013, nang ianunsyo ni G. Obama ang kanyang plano na pumunta sa Jerusalem. Maraming usap-usapan sa ilang website ng propesiya tungkol sa kanyang posibleng pagtayo sa Temple Mount at iyon ang kasuklamsuklam na paninira. Nabasa ko na inakala ng ilang tao na ang 2009 ang simula ng ika-pitumpung taon ni Daniel. linggo at nakita na si G. Obama ay napili bilang nagwagi ng Nobel Peace Prize noong ikapitong araw ng mga Tabernakulo noong 2009 at pagkatapos ay ibinigay ang parangal ilang oras bago magsimula ang Kislev 24. Nakita ko na itinuro ng Hagai 2 ang eksaktong mga petsang iyon na tumutukoy sa pagyanig ng Panginoon sa langit at lupa at pagdadala ng ninanais ng lahat ng mga bansa sa Kanyang sarili. Nagbilang ako ng 1260 araw mula nang mapili si G. Obama bilang nagwagi ng Nobel Peace Prize at umabot sa Marso 22, 2013. Sinabi ko sa aking sarili, kung si G. Obama ay pupunta sa Bethlehem at tatayo sa groto sa Simbahan ng Kapanganakan sa petsang iyon, kung gayon iyon ang kasuklamsuklam na pagkatiwangwang at nangangahulugan iyon na ang pagkatiwangwang ay pagkatapos noon, na dapat kasama ang kaganapan ng rapture. Ngunit noong panahong iyon, nabanggit lamang ni G. Obama ang tungkol sa pagpunta sa Jerusalem at walang anuman tungkol sa pagpunta sa Bethlehem. Nang sa wakas ay ipahayag niya ang kanyang mga plano na pumunta sa Simbahan ng Kapanganakan, hindi ako makapaniwala. Sa wakas ay nangyayari na ito.

Maaaring iniisip ng ilan sa inyo kung paano naging kasuklam-suklam sa Panginoon ang pagtayo ni G. Obama sa groto at kung paano rin nito napigilan ang pang-araw-araw na sakripisyo. Buweno, araw-araw, daan-daan at madalastLibu-libong tao mula sa buong mundo ang pumila sa Simbahan ng Kapanganakan upang mag-alay ng sakripisyopmagtaas at mag-alay ng pasasalamat sa Panginoon sa pagparito sa lupa upang bayaran ang kanilang mga kasalanan at ibigay sa kanila buhay na walang hanggan. Ito ay isang sakripisyo na nakalulugod sa Panginoon. Noong araw na pumunta roon si G. Obama at ang kanyang mga kasama, walang ibang pinayagang pumasok. Ang sakripisyo ng papuri at handog ng pasasalamat ay tumigil sa araw na iyon, at masisiguro ko sa inyo na hindi siya pumunta roon upang mag-alay ng kanyang papuri o pasasalamat kay Hesus sa pagparito sa lupa. Bagama't hindi natin alam kung ano ang maaaring nangyari habang nakatayo siya sa groto, ang natitiyak ko ay ang kanyang puso ay hindi mapagpakumbaba at hindi siya nag-alay ng anumang pasasalamat kay Hesus o kinilala siya bilang Panginoon. Sigurado akong balang araw ay malalaman nating lahat kung ano ang eksaktong sinabi ni G. Obama, maging ito

man ay nang malakas o sa kanyang mga pribadong iniisip lamang, iyon ay isang kasuklam-suklam sa Panginoon noong araw na iyon. Anuman iyon, ito ay isang kasuklam-suklam sa Panginoon na nagsimula ng 40-araw na pagbibilang pabalik sa pagkawasak ng Amerika at sa halos buong mundo.

Pagkatapos maganap ang kasuklamsuklam na ito, itinuro sa akin ng Panginoon ang ikapitong araw ng Tinapay na Walang Lebadura. Binilang ko ang mga araw, at nakita ko na ang bilang ng 1260 at 1335 araw ay dapat magsimula sa 40 araw mula sa kung kailan magaganap ang kasuklamsuklam hanggang sa kung kailan magaganap ang pagkatiwangwang – Nagbibigay Siya ng 40-araw na palugit sa Amerika tulad ng ginawa Niya sa Nineveh. Binilang ko ang 1290 araw mula sa petsa ng kasuklamsuklam at umabot ito sa Pista ng mga Trumpeta noong 2016. Nagbilang ako ng 1260 araw mula sa ikapitong araw ng Tinapay na Walang Lebadura sa kalendaryo ng Diyos at umabot ito sa Araw ng Pagbabayad-sala noong 2016. Akonagbilang ng 1335 araw mula sa parehong araw at umabot ito sa simula ng Hanukkah noong 2016. Sinasabi sa atin ng Daniel 12 na ang mga makakarating sa katapusan ng 1335 araw ay pagpapalain at sinasabi sa atin ng Hagai 2 na hanggang sa ika-dalawampu't apat araw ng ikasiyam buwan, o Bisperas ng Hanukkah, walang makikitang bunga sa puno ng igos, ngunit mula sa araw na ito ay pagpapalain tayo. Ang pinagpalang araw ay ang unang araw ng Hanukkah sa pagtatapos ng 1335 araw na pagbibilang. Magkasya ang lahat ng numero. Tuwang-tuwa ako.

Ngunit ang Mayo 2, 2013, ay dumating at lumipas nang walang anumang pangyayari ng pagdagit o pagkawasak. Muli, ako'y labis na nalito. Ngunit napakaraming piraso ng palaisipan ang nagtugma-tugma para basta ko na lang itapon ang palaisipan at sabihing hindi ito tama. May nakaligtaan ako, ngunit ano nga ba iyon?

Pagkalipas ng halos 5 buwan, noong Oktubre 2013, muli kong ipinahayag ang aking pagkadismaya sa Panginoon at tinatanong Siya kung bakit hindi Siya dumating gayong malinaw na itinuturo ng Kasulatan ang Mayo 2, 2013. Sinabi ko, “Nagsisi ang Nineveh at ipinagpaliban mo ang iyong paghatol. Ang palaisipang ito ay magkakaroon lamang ng katuturan kung ang Amerika ay nagsisi, ngunit hindi sila nagsisi, kaya bakit mo ipinagpaliban ang Iyong paghatol?” Sumagot ang Panginoon, “Sigurado ka bang walang pagsisisi?” Sabi ko, “Oo, sigurado akong narinig ko ang tungkol dito kung ang Amerika ay nagsisi.” Sabi Niya, “May mahalaga kang nakaligtaan. Hanapin mo.” Nagbigay iyon sa akin ng pag-asa – marahil ay may nakaligtaan ako. Kaya nag-type ako sa Google ng isang bagay tulad ng “Nagsisi ang Amerika noong Mayo 2013” at nakakita ng isang site na tumatalakay tungkol sa 3-araw na panahon ng panalangin at pag-aayuno na nagsimula noong Abril 30 at tumagal hanggang Mayo 2, 2013. Noong Abril 24, 2013, isang 3-araw na pag-aayuno ang tinawag ng mga pinuno ng simbahan sa buong mundo at hindi bababa sa 28 bansa ang lumahok sa pag-aayunong ito. Nakita ko kung paano ang mga mananampalataya mula sa buong mundo ay nanawagan sa Panginoon sa loob ng 3 araw na iyon na kahabagan Niya ang Amerika. Abril 30 ay ang Pambansang Araw ng Pagsisisi sa Amerika at Mayo 2 ay ang Pambansang Araw ng Panalangin sa Amerika. Isang pandaigdigang daing ang umapaw sa Panginoon sa loob ng 3 araw na humihiling sa Diyos na kahabagan ang Amerika sa pagtatapos ng 40-araw na panahon ng pagsubok. Naiyak

ako. Natawa ako. Natagpuan ko na ang nawawalang piraso. Pagkatapos ay sinabi ng Panginoon, "Alalahanin mo si Esther." Naisip ko kung paano siya ang piniling birheng Nobya na kumakatawan sa Nobya ni Cristo at kung paano niya hiniling sa kanyang mga tao na mag-ayuno sa loob ng 3 araw dahil malapit na silang lahat na patayin. Sa ikatlong araw ng pag-aayuno, isinugal niya ang kanyang buhay at lumapit sa Hari upang subukang iligtas ang kanyang mga tao mula sa pagkalipol at sa huli, ang kanyang kahilingan ay ipinagkaloob at ang kanyang mga tao ay naligtas. Nakita ko ang pagbabala sa kuwento nina Jonas at Esther at napagtanto ko na ipinagpapaliban ng Panginoon ang Kanyang paghatol. At pagkatapos ay nakita ko sa Mateo 25 at Pahayag 10 na ang pagkaantala na ito ay matatagpuan sa mga Banal na Kasulatan. Kaya sinimulan kong alamin kung kailan matatapos ang pagkaantala na ito.

Ang lahat ng mga artikulo ay tumutukoy sa 2016 bilang katapusan ng ika-pitumpung taon ni Daniel linggo. Ipinagpapaliban lamang ng Panginoon ang Kanyang paghatol gaya ng sinabi Niyang gagawin Niya sa Mateo 25 at sa Pahayag 10 at pinapaikli ang mga araw ng kapighatian gaya ng sinabi Niya sa Mateo 24.

Nang dumating at lumipas ang Hanukkah ng 2016, akala ko tapos na ang lahat. Malinaw na wala pa tayo sa ika-pitumpung kaarawan ni Daniel. linggo pa lang at lahat ng mga pangyayaring ito na naganap sa pagitan ng 2009 at 2013 ay tiyak na isang babala lamang ng kung ano ang magaganap sa hinaharap. Ngunit kahit papaano ay alam kong hindi iyon tama at alam kong ipinakita sa akin ng Panginoon ang mga bagay na ito at tiyak na may nakaligtaan pa rin ako.

Mahigit 9 na taon na ang nakalipas mula noon. Sa loob ng mahigit 9 na taon, sinusubukan kong alamin kung nasaan na tayo sa timeline ng Diyos. Naniniwala ako na ang dalawang pagyanig na naranasan ko noong gabi ng Enero 7, 2001, ay nilalayong tumukoy sa ikapitong araw ng Kapistahan ng mga Trumpeta at sa Araw ng Pagbabayad-sala pagkalipas ng tatlong araw. Sa ika-pitumpung linggo ni Daniel, ang bawat araw ay katumbas ng isang taon. Ang unang pagyanig na naranasan ko noong gabing iyon ay kumakatawan sa ikapitong taon ng puzzle. Kung babasahin mo ang aking libro, makikita mo na ang 2016 ang ikapitong taon sa puzzle. Ngunit tulad ng nakita natin nang dalawang beses na inihula sa Lumang Tipan ang isang panahon ng pitong taon na dinoble (mga kwento nina Jacob at Jose) at nakita rin natin nang dalawang beses sa Lumang Tipan kung saan ang Kapistahan ng Tinapay na Walang Lebadura at ang Kapistahan ng mga Tabernakulo ay dinoble mula pitong araw hanggang labing-apat na araw, naniniwala rin ako na dinoble ng Panginoon ang ika-pitumpung linggo ni Daniel sa dalawang pitong taong panahon, sa halip na isa lamang. Makikita natin sa aklat ng mga Jubileo na sina Adan at Eva ay nasa hardin sa loob ng pitong taon bago sila nahulog. Naniniwala ako na ang 2016, ang katapusan ng unang linggo ng ikapitumpung linggo ni Daniel, ay ang katapusan ng 6000 taon mula sa Paglikha. Naniniwala ako na ang 2023 ay ang Taon ng Jubileo at katapusan ng 6000 taon mula sa pagbagsak ng tao.

Gayunpaman, nagdagdag ang Panginoon ng 3 pang araw (taon) sa Kanyang kamangha-manghang palaisipan. Ito ay ipinahiwatig sa atin sa Daniel 1, nang si Daniel at ang kanyang mga kaibigan ay dumaan sa tatlong taong panahon ng pagsasanay bago sila makapasok sa paglilingkod sa Hari. Ipinahiwatig din ito sa atin sa kuwento ng Hanukkah, nang ang mga Hudyo ay tumakas patungo sa

mga bundok sa loob ng 3 taon bago nilinis ang templo noong Hanukkah noong 165 B.C.

Ang ikapitong taon ng ikalawang pitong taong yugto (2023) ay dapat sana'y panahon ng isang malaking pangyayari ng pagyanig, ngunit ito ay inilipat sa ikasampung taon (2026), na kumakatawan sa Araw ng Pagbabayad-sala. Ito ang panahon kung kailan natin nakikita ang Panginoon at ang ating kasalanan ay natutubos, tulad ng pagkakita ni Isaias sa Panginoon at ang kanyang kasalanan ay natutubos.

Ang sampung taong paghihintay na ito mula noong 2016 ay ipinahiwatig sa atin sa Daniel 1, kung saan tiniis ni Daniel at ng kanyang mga kaibigan ang sampung araw na pagsubok upang hindi madungisan ang kanilang sarili. Nakakakita tayo ng isa pang sampung araw na nabanggit sa Apocalipsis 2:10, kung saan ang mga nananatiling tapat kay Cristo ay tumatanggap ng korona ng buhay. Mababasa natin sa Apocalipsis 14 ang tungkol sa mga hindi nagpaparumi sa kanilang sarili na inihahandog bilang mga unang bunga sa Panginoon at dinadala sa makalangit na Bundok Sion. Binabanggit sa Hebreo 12 ang makalangit na Bundok Sion na ito at ang mga nakatakas sa panahon ng pagyanig ng langit at lupa.

Naniniwala ako na ang 2026 ang "Araw ng Panginoon" at para sa mga dinala sa unang bunga ng pagdagit, ito ang taon na makikita natin Siya nang harapan at ang ating mga kasalanan ay matutubos. Para sa mga maiiwan upang tiisin ang Malaking Kapighatian, na pinaikli mula 3.5 taon hanggang 5 buwan na lamang (tingnan ang Pahayag 9 at Mateo 24:22), kailangan nilang maghintay hanggang Enero 1/2, 2027, ang ika-dalawampu't apat na araw ng Kislev sa kalendaryo ng Diyos bago sila dinala upang makasama ang Panginoon.

Naniniwala ako na masasaksihan natin ang unang kapighatian at unang pag-agaw/pag-aani sa Agosto 15/16, 2026, ang Unang Bunga ng Bagong Pista ng Alak, na susundan ng pangalawang kapighatian at pangalawang pag-agaw/pag-aani sa Enero 1/2, 2027, ang simula ng Bagong Milenyo. Naniniwala ako na ang ikatlong kapighatian ay ang Ikalawang Pagparito ni Kristo sa lupa sa pagtatapos ng dalawang linggong pagdiriwang ng kasal ng Hanukkah at magaganap sa Enero 17, 2027. Naniniwala ako na ang pangyayaring ito ay ipinahiwatig sa atin sa muling pagkabuhay ni Kristo sa ikalabing pitong araw ng unang buwan at ang paglapag ng arka ni Noe sa ikalabing pitong araw ng unang buwan. Naniniwala ako na ang Nobya ni Kristo ay kokoronahan bilang mga kapwa-pinuno ng lupa kasama ni Haring Hesus sa ikapitong araw ng Hanukkah sa Enero 9, 2027, tulad ng ipinahiwatig sa atin ng piling birheng si Esther na nakoronahan bilang Reyna sa magiging ikapitong araw ng Hanukkah. Hinihikayat ko kayong basahin ang aking aklat o ang buod ng aklat upang makita kung paano inilalatag ng mga Kasulatan ang palaisipang ito para sa atin na humahantong sa eksaktong mga petsang ito para sa 3 kaabahang pangyayari sa Pahayag. Pagpalain kayo ng Diyos at inaabangan ko ang pagkikita natin sa lalong madaling panahon!